B AJASSA

Kulttuuri | Ruoka | Mielipide | Menot | Sarjakuvat | Sää | TV & Radio

Ruokapaikka.fi
Maistuvia lounaita!
esaimaa.fi/ruokapaikka

KANERVA JALARVO

Omakotitalossa yksinhuoltajan arkea elävä Terhi Monto on viime aikoina pohtinut mahdollisuutta muuttaa lähemmäksi koulua, jossa Siljalla olisi samanikäisiä leikkikavereita. Sylissä kehrää Monni-kissa.

Leskeksi vihkipäivän jälkeen

KOHTALO | Imatralainen Terhi Monto jäi leskeksi 33-vuotiaana. Hän avioitui puolisonsa Antti Monton kanssa tämän sairasvuoteella.

KANERVA JALARVO

TERHI ja **Antti Monto** vihittiin Etelä-Karjalan keskussairaalassa viisi vuotta sitten. Vain vuorokauden kuluttua avioliiton solmimisesta Antti hävisi pitkään kestäneen taistelun leukemiaa vastaan.

Pariskunta oli lykännyt naimisiinmenoa siinä toivossa, että sairaus vielä voitettaisiin tai sen kanssa koittaisi parempi jakso. Kun aika kävi vähiin, harmitteli Terhi äidilleen, etteivät he koskaan avioituneet.

– Äitini tunsi Rautjärven kirkkoherrana työskennelleen **Ulla Soikkelin**, ja kysyi, voisiko hän vihkiä meidät.

Vaalea sairaalahuone koristeltiin vihkitilaksi, ja sairaalalaitteet peiteltiin kankaiden alle. Tarvittavat esteettömyystodistukset saatiin nopealla aikataululla maistraatista, ja vihkitilaisuus pidettiin 16. joulukuuta 2013.

Paikalla olivat vain lähimmät perheenjäsenet sekä Montojen 3-vuotias **Silja**-tyttö. Sormuksia ei ollut aikaa hankkia, joten Terhi lainasi äitinsä vihkisormusta.

– Itkin tilaisuuden alusta loppuun. Niin taisivat itkeä myös kaikki muutkin.

Seuraavana päivänä Antti nukkui pois. Yhteistä taivalta pariskunta ehti kulkea 13 vuotta.

MARRASKUUSSA 2009 nuorenparin tulevaisuus näytti vielä hyvin toisenlaiselta. Kauppatieteiden maisteriksi valmistunut Antti oli juuri aloittanut uudessa työpaikassa Itula Oy:llä Lappeenrannassa. Pariskunnan esikoinen syntyisi vain muutaman kuukauden kuluttua, ja tulevalle perheelle etsittiin omakotitaloa Imatralta.

Odotukset ja toiveet tulevasta romahtivat kuitenkin hetkessä, kun vakava sairaus vetäisi maton äkkiarvaamatta jalkojen alta.

– Kävimme isänpäivää edeltävänä perjantaina ravintolassa syömässä. Kävellessämme takaisin parkkipaikalle Antti ihmetteli, miksi hän hengästyy niin lyhyellä matkalla, Terhi Monto kertoo.

JATKUU SIVULLA B2

> ***En halunnut näyttää surkeaa oloani muille.***
> **TERHI MONTO**

AJASSA

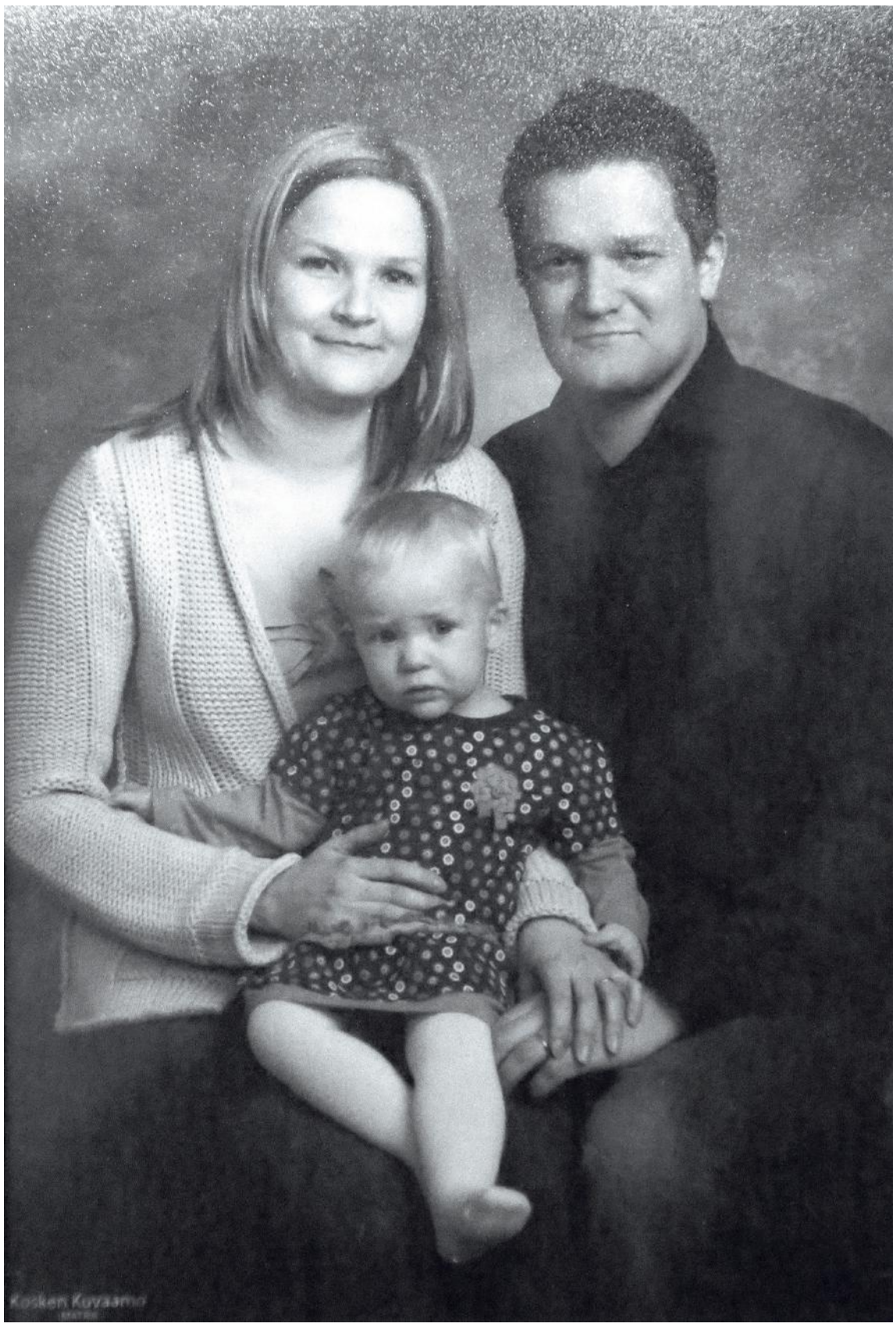

Terhi ja Antti Monto ottivat perhekuvan Siljan ollessa vuoden vanha.

KANERVA JALARVO

Terhi Monto kokosi hautajaisalbumiin kuvia muun muassa Antin lapsuusvuosilta sekä monia muistoja pariskunnan yhteiseltä matkalta.

JATKOA SIVULTA B1

Seuraavana päivänä miehelle nousi korkea kuume. Aluksi hän epäili sikainfluenssaa, jota oli siihen aikaan liikkeellä. Todellinen tilanne selvisi kuitenkin lääkärikäynnillä Honkaharjun sairaalassa.

– Antti oli käynyt juuri työhöntulotarkastuksessa, jonka yhteydessä oli otettu verikokeet. Lääkäri epäili niiden perusteella leukemiaa, mikä lopulta vahvistui keskussairaalassa. Se oli kuin salama kirkkaalta taivaalta.

Heti seuraavana päivänä alkoivat hoidot Meilahden sairaalassa Helsingissä. Sitä edeltävänä yönä kumpikaan ei nukkunut silmällistäkään.

– Aiemmin olimme saattaneet valitella tasaisen arjen tylsyyttä. Nyt emme toivoneet muuta kuin että elämä palaisi jälleen ennalleen.

SOLUNSALPAAJAHOITOJEN jälkeen Antille tehtiin kantasolusiirto vuonna 2010. Toipuminen alkoi, ja seuraavan vuoden ajan Montot saattoivat viettää suhteellisen normaalia elämää. Nyt perheeseen kuului myös helmikuussa syntynyt tytär Silja.

Korvenkannassa sijaitsevaan omakotitaloon Montot muuttivat kesällä 2012. Samana syksynä Antin leukemia palasi, tällä kertaa keskushermostoon.

Sytostaattihoidot alkoivat loppusyksyllä, ja talvella aloitettiin myös sädehoidot. Kesän 2013 jälkeen Antin tila heikkeni silti nopeasti.

– Syksyllä hän menetti käsien ja jalkojen toimintakyvyn. Saimme henkilökohtaisen hoitajan, joka kävi päivisin avustamassa kotona. Sairaalassa Antti oli lopulta vain muutaman päivän.

Terhi tiesi, ettei sairaudesta olisi enää mahdollista parantua. Sitä asiaa hän ei kuitenkaan kyennyt hyväksymään.

– Kuvittelin Antin jouduttua sairaalaan, että hän pääsisi ehkä jouluksi vielä kotiin. Pian lääkäri kuitenkin kertoi sen olevan mahdotonta, ja Antin olevan saattohoidossa.

TERHI jäi kahden viikon sairauslomalle, joka jatkui lopulta pari kuukautta. Henkisesti raskaan syksyn jälkeen väsymys, suru ja kaipuu veivät voimat.

Menetyksen keskellä suru ulottui laajalle: Terhi suri lapsensa isättömyyttä ja sitä, ettei Antti koskaan näkisi tyttärensä kasvavan.

Surutyötä tehdessään hän ei aina jaksanut vastata ystävien ja tuttavien yhteydenottoihin.

– Toisten kohtaaminen oli liian raskasta, joten välttelin sitä jonkin verran. En halunnut näyttää surkeaa oloani muille, vaan nyhjäsin omissa oloissani. Jälkeenpäin olen miettinyt, että ehkä olisin voinut tukeutua enemmän toisiin.

Yksinhuoltajaksi jääneen Terhin oli nyt hoidettava arjen pyörittäminen ja omakotitaloon liittyvät työt itse. Tukea hän sai paljon Antin vanhemmilta, jotka auttoivat hautajaisjärjestelyissä ja monien käytännön asioiden hoitamisessa myöhemminkin.

Kun kotona ei jaksanut itse laittaa ruokaa, suuntasivat Terhi ja Silja kaksistaan Korvenkannan ABC-asemalle.

– Päätin, etten koe asiasta huonoa omaatuntoa. Tärkeintä kuitenkin oli, että jotakin syödään.

Lopulta oma tytär on ollut Terhille se, joka on pitänyt hänet elämässä kiinni vaikeinakin päivinä.

– Hän on ollut syy, jonka vuoksi olen noussut aamuisin ylös, ja jonka vuoksi olen jaksanut eteenpäin.

> ***Ehkä elämä ei ollutkaan tässä.***
> **TERHI MONTO**

TERHI oli 33-vuotias jäädessään leskeksi. Pelkästään jo sana leski tuntui hänestä vieraalta, ja niin se tuntuu yhä edelleen.

– Alkuaikoina tunsin itseni kummajaiseksi. Olen aina ajatellut, että leskeksi jäädään vasta sitten, kun ikää on pitkälti yli 70-vuotta.

Leskeytymistään Terhin on ollut vaikea hyväksyä. Se on tuntunut epäreilulta ja kohtuuttomalta.

Nuorten lapsiperheiden näkeminen kaupan kassajonossa on tuntunut usein kipeänä kirpaisuna rinnassa.

– Olen hetkittäin tuntenut myös katkeruutta ja itsesääliä siitä, miksi juuri meille piti käydä näin.

Kaikista vaikeinta on kuitenkin ollut asiasta puhuminen omalle lapselle. Hänelle Terhi on kertonut isän olevan suojelusenkelinä taivaassa.

– Silja on kysynyt, kuka hänestä huolehtii sitten, jos minullekin tapahtuu jotain. Huoli on noussut pintaan, kun hän on alkanut ymmärtää asioita enemmän.

KORVAAMATONTA apua Terhi kertoo saaneensa vertaistuesta. Facebookin Nuoret lesket -ryhmästä hän on löytänyt samankaltaisen kohtalon kokeneita, joiden kanssa keskustelu ja ajatusten vaihtaminen on auttanut.

Kuluneena syksynä Imatran alueen nuoret lesket järjestäytyivät myös yhdistykseksi, joka kokoontuu kerran kuussa.

Useilla leskistä on myös pieniä lapsia.

– On hyvä, että lapset voivat tavata ja leikkiä keskenään. Silloin he näkevät, että on muitakin koteja, joissa on vain toinen vanhemmista.

Ryhmästä Terhi on löytänyt myös hyvän ystävän, jolla on lähes samanikäinen tytär. Ystävykset ovat lastensa kanssa tehneet jo kaksi lomamatkaa ulkomaille.

– Käymme myös Siljan kanssa kahdestaan matkoilla, sillä maisemanvaihdos piristää välillä. Viimeksi olimme Kyproksella syyslomareissulla.

VIIME vuodet Terhi Monto kertoo uppoutuneensa paljon työntekoon. Kun Stora Ensolla käynnistettiin uusi it-projekti, lähti asiantuntijatehtävissä työskentelevä Terhi siihen täysillä mukaan. Se merkitsi useita matkoja pääkaupunkiseudun lisäksi Ruotsiin ja Kiinaan.

– Reissaaminen teki toisaalta hyvää, mutta samalla se oli todellisuuspakoa omasta elämästäni. Vasta viime aikoina olen alkanut enemmän tuntea, kuka olen ja mitä haluan loppuelämältäni.

Hautajaisten jälkeen Terhillä ei ollut voimia laittaa omakotitaloa myyntiin. Silloin hän ei myöskään halunnut lisää suuria muutoksia lapsensa elämään.

Nyt hän on pohtinut mahdollisuutta muuttaa lähemmäksi koulua alueelle, jossa Siljalla olisi samanikäisiä leikkikavereita naapurustossa.

Mahdottomalta ei myöskään tunnu ajatus siitä, että elämässä olisi joskus uusi parisuhde.

– Nyt tuntuu siltä, että ehkä elämä ei vielä ollutkaan tässä.

TERHI MONTO

- Syntynyt Ruokolahdella 1980.
- Asuu Imatralla.
- Leski. Perheeseen kuuluu 8-vuotias Silja-tytär sekä kaksi kissaa.
- Työskentelee senior specialistina Stora Enson IT & Digitalisation -organisaatiossa.
- Harrastaa lihaskuntotreenaamista Training for Warriors -salilla.